

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφεῖον δδ. Ἑρμοῦ—261

Ἀναμφισβήτητον ἐστὶν ὅτι ζῶμεν ἐν ἐποχῇ μεγάλῃς διανοητικῆς ἐνεργείας, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν δεομένων ἐρεύνης προβλημάτων, ἕκαστος δὲ ζητεῖ στήριγμά τι ἐφ' οὗ νὰ στηριχθῇ. Ἡ ἀβεβαιότης τῆς διανοίας καθίσταται βάσανος διὰ τὸν ἄνθρωπον. Εἰσὶ μυστήρια ἐν τῇ θρησκείᾳ, ἀ οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν. Οὐδέποτε διὰ τῆς ἐρεύνης δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν τὸν Θεόν, τὰ βάθη τῆς σοφίας αὐτοῦ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν δύναται νὰ ἐρευνήσῃ. Καὶ ὁ βίος πρὸς τούτοις ἐστὶ περίπλοκος, οὐ σπανίως δὲ βαίνωμεν τυφλῶς καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ὁδὸν ἡμῶν, ἔχοντες ὡς ὁδηγὸν τὸν φιλικὸν τοῖχον. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, τὸ οὐσιῶδες πρὸς ποδηγέτησιν καὶ παραμυθίαν ἡμῶν κεῖται ἐκτὸς τῶν δυνάμεων ἡμῶν. Πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἰδίᾳ δὲ οἱ νέοι, δέον νὰ ὦσι θετικοὶ ἐν τῇ πίστει αὐτῶν. Μὴ βασιζετε τὴν πίστιν ὑμῶν ἐπὶ τῆς ἀμαθείας, ἀλλ' ἐπὶ στενῆς σχέσεως πρὸς τὴν γραφὴν. Ἐστὲ ἐπιμελεῖς σπουδασταὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ σκεπτικισμὸς ἔχει δύο πηγὰς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν καύχησιν ὑψηλῆς διανοίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐπιπολαίαν γνῶσιν τῶν Γραφῶν. Αὗται εἰσὶν αἱ δύο πηγαὶ τῆς πικρίας ἐξ ὧν ρέουσιν ὕδατα οὐδόλως τὴν δίψαν σβέννυντα, καὶ ἀ πίνοντες ἀπορροφᾶτε πυρετὸν καὶ ἀγωνίαν. Ἀποφεύγετε ἀμφοτέρας καὶ ἐνθυμήθητε ὅτι ὁ προσερχόμενος τῷ Θεῷ πρέπει νὰ κρατῇ ἐν μιᾷ χειρὶ ταπεινώσιν ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ εὐγνωμοσύνην, ὡς προσφοράς εἰς τὸν βωμὸν αὐτοῦ.

«Εἰ δὲ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ δίδοντος Θεοῦ πᾶσιν ἀπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ· αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ριπιζομένῳ.»

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Σενέχεια, ἴδε ἀριθ. 5).

«— Χαῖρε, ἀνέκραξε, πνευματικέ μου πάτερ· φαίνεται ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ ἀετοῦ εὖρον εὐκαιρίαν οἱ γῦπες νὰ καταστρέψωσι τὴν φωλέαν των. Ἐπρεπε νὰ τὰ περιμένω, ἀλλὰ θὰ μοὶ τὸ πληρώσωσι! Οὕτως ἀναμφιβόλως θέλει ἰσχύσει ἐν τῷ κράτει των ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη· οὕτω τηρεῖ ὁ Ἐλγ τὸν βασιλικὸν λόγον του. Πλὴν ἔλεος, εἰπέ μοι, ποῦ εἶναι ἡ Ἰνγεβόργη;»

«— Υἱέ μου, ἀποκρίνεται ὁ γέρον ἐν ἀπορίᾳ, ἀφ' οὗ ἀνεχώρησας διὰ τὰς Ὀρκάδας, ὁ Βίγκ ἀπῆλθε καθ' ἡμῶν φέρων στρατὸν πενταπλάσιον τοῦ ἡμετέρου. Μᾶς ἐνίκησε· καὶ οἱ ῥύακες ἐκ τοῦ αἵματος ἐρυθράνθησαν. Ὁ κοῦφος Ἀλφδὰν ἐπολέμησε γενναίως, ἀλλ' ὁ Ἐλγ ἐτράπη εἰς φυγὴν συμπαράσῳρας κατόπιν αὐτοῦ καὶ τὸν ἀδελφόν του, ἐν δὲ τῇ φυγῇ των ἔθεσαν πῦρ εἰς τὴν κατοικίαν σου. Ὁ νικητὴς τοῖς προέτεινε συμβιβασμὸν ζητῶν καὶ γέρας τοῦ πολέμου τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του ἢ τὰ στέμματα των. Οὕτως ἡ βασιλὶς ἠναγκάσθη νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Βίγκ εἰς Νορδηγίαν.

«— Ὡ γύναι, ἀνέκραξεν ὁ Φριτιόφ, διδόμενος εἰς σκαῖον γέλωτα οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ σου μᾶς μαγεύουσι καὶ τὰ ψευδῆ δάκρυά σου μᾶς καθιστῶσιν ἀναισθήτους. Ὡ γύναι, ἡ ἔχουσα τὸν τράχηλον ἐλαφάντινον καὶ ῥοδίνην τὴν χροιάν εἶσαι σταθερὰ ὡς ἡ χιὼν τοῦ ἔαρος καὶ πιστὴ ὡς ὁ πνέων ἄνεμος! Ἡ προδότις! πόσῳ μοὶ ἦτο προσφιλες καὶ τὴν ἡγάπων, καὶ τὴν ἀγαπῶ ἔτι, διότι δὲν τὴν περιφρονῶ ἔτι ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἦτο φίλη μου! Ὅταν ἐπεχείρουν ἀγῶνα τινα αὐτὴ ἦτο τὸ γέρας· τὰ πάντα εἶχομεν κοινὰ, θλίψεις τε καὶ εὐ-

τυχίας· ἥδη δὲ εἶμαι ὄντως ἐν τῇ ζωῇ. Οὐδέποτε κατόκησεν ἡ πίστις ἐν ἐμοί, ἐάν ἡ φωνὴ τῆς ἡδονῆς δι' αὐτῆς νὰ μὲ ἀπατήσῃ ἢ φωνὴ αὐτῆς ὁμοιάζῃ πρὸς ἐσπερινὴν πνοὴν πρὸς ἡμέραν αἰολικὴν ἀνύρας. Θέλω νὰ λησμονήσω τὴν ἀπιστίαν! Καὶ τὴν γίδες, δόξα μοι τὸ σύνηθες θέλω νὰ ἀκολουθήσω, θέλω ἀναδύσθαι ἐν τῷ αἵματι. Ἀλλ' ἀπορροισθὲν ἐνώπιόν μου ἐστειμένους βασιλεῖς, τίς θέλει μὲ ἀναγκάσει νὰ φεισθῶ αὐτοῖς; Καὶ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆς μάχης ἀπαντήσω ἄβυσσον· τίνα πιστὸν, μὴτ' ἄν δέωστε νὰ πιστευθῇ εἰς λόγους τιμῆς, διὰ κτυπήματος τοῦ ξίφους θέλω τὸν προπέμψῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὅπως τὸν ἀπαλλάξω τοῦ δυστυχήματος τοῦ νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἡμέραν τινα ἡτιμασμένον καὶ προδεδόμενον ὡς ἐμέ!»

«— Τὸ αἷμά σου βράζει κακὰ! λείπει ὅμως εἰς τὴν ἀνδρίαν σου ἡ φρόνησις, τῶν ἐτῶν ἐπαγγέλσας ὁ Χίλδριχ σεμνὸς καὶ κατατεθλιμμένος, ἀδικεῖς τὴν εὐγενῆ προστατευομένην μου. Μὴ αἰτιάσαι τὴν ἀθωοτέραν τῶν γυναικῶν ἀλλ' αἰτία μάλλον τὴν εἰμαρμένην. Οὐδεὶς ἤκουσε τοὺς θρήνους τῆς σεβαστῆς νεάνιδος· ὡς ἡ περισσότερὰ ἡ θρῆνουσα ἐν σιωπῇ τὴν στέρησιν τοῦ ζεύγους τῆς, ἡ Ἰνγεβόργη ἔμενε ἄφρονος ἐν τῇ θλίψει τῆς. Ἐγὼ μόνος ἀνεκάλυψα τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς. Λέγουσιν ὅτι ὁ λόρος, ὅταν κτυπηθῇ θαναστῶν, βυθίζεται πάραυτα ὑπὸ τὰ ὕδατα, ὅπως κρύβῃ τὰς πληγὰς του καὶ ἀφήσῃ τὸ αἷμα νὰ ἐκρεύσῃ μακρὰν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας· οὕτω καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βίλχ ἐθαψε τὴν θλίψιν τῆς ὑπὸ τὸν βωμόν τῆς καρδίας τῆς.

«— Εἶμαι, μοι εἶπεν ἀπαράχως, τὸ ἐξελαστήριον θῦμα τῆς πατρίδος μου. Ἦδονάμην νὰ ἀποθάνω· ἀλλ' ὅχι· πρέπει ἡ ζωὴ μου νὰ διαρρέῃ βραδέως καὶ ἐγὼ νὰ καταφθείρωμαι βαθμηδὸν· δὲν εἶναι δὲ μακρὰν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ καρδιά μου θέλει παύσει νὰ κτυπᾷ. Πλὴν μὴ ἀναφύω εἰς οὐδέν· περὶ τῆς ἀδικοῦ τοῦ αὐτοῦ παλῆς, ὅτι καὶ ἐν ὑπόστασιν δὲν ἔχω ἀνάγκην συμπάθειαι. Θέλω ἀποστή τὸ περῶμενόν μου· ὅταν δὲ ἐπανέλθῃ ὁ Φριττιφ ἀσπασθήτε αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἰνγεβόργης.

«Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς ἐβαίνεν ἐπὶ μέλανος ἵππου, περιεστοιχισμένη ὀπὸ λευκοῦ ἀνών· παρθένων ὁμοιάζεν ἐν τῇ ὠχρότητι τῆς πρὸς ἀγγέλων κατελθόντα ἐκ τῶν νεφελῶν. Ἐπὶ μακρὸν προσηύχετο τῷ Βαλδουρ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ τοῦ ὅπου ἐτελέσθη ἡ σὺνθεσις δι' ἑρῶν εὐχῶν, ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἐκλαύον αὐτὴ μόνῃ ἢ τοῦ κυρίου αὐτῆς. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἐλγ παρετήρησεν τὸν ἐν τῇ βραχύνῃ τῆς χρυσοῦν κρικόν· τὸν ἀπὸ σπῆλαι βιαίως ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνῆλθες ἀφιερῶσας αὐτὸν εἰς τὸ ἀγάλμα τῆς Βαλδουρ. Ἡ πρῶξις αὐτῆς μετέστησεν ἐκτὸς ἐμαυτοῦ· καὶ ἐσῶρε τὸ ξίφος· ἀλλ' αἱ ἰκεταίαι τῆς Ἰνγεβόργης ὅπως λυτρώσω αὐτὴν ἐκ νέων δυστυχημάτων. Ὁ Ἄλτντερ θέλει νὰς κτενέει ἀπάντας ἡμέρας τινα, μοι εἶπεν· ἄφες λοιπὸν τὸ ξίφος σου εἰς τὴν θήκην».

«— Ναὶ ὁ Ἄλτντερ, ἔστω κριτής, εἶπεν ἐν φωνῇ πνιγομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς ὁ αὐτὸς καὶ ἴσως δὲν θέλει μοι ἀποδώσει ἢ καταστῇ μοι εὐχὴ καὶ δυστυχίας· ἐν ἴσως ἀπατάται καὶ ὁ λόγος Ἐλγ θέλει εὐφραίνει διὰ πάντας. Ἀλλὰ οὐδὲ ἐλπίκῃσιν, ἡ ἐσότης τοῦ Βαλδουρ συμπίπτει μετὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους· ὁ βασιλεὺς δὲ τοῦ αὐτοῦ, ὁφείλει νὰ παρευρεθῇ, καὶ εἰναις ὅτι κατέκαυσε τὸν οἶκόν μου καὶ ἤρπασε τὴν πλὴν μου! Τοῦλάχιστον ἂν ἂς θέλω τὴν εὐχὴν τῆσιν ἡ τὸν τιμωρήσω!»

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Οὐδενὶ φίλῳ ἔχε τὴν ἐμπιστοσύνην, ὃν δὲν ἐδοκίμασας.

Παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου ὑπάρχουσι περὶ τρεῖς φίλοι, ἢ παρὰ τὴν θύραν τοῦ δεσμωτηρίου. Ἀνθρωπὸς τις εἶχε τρεῖς φίλους. Δύο τούτων ἡγάπα πολὺ, ὁ δὲ τρίτος ἦτο αὐτῷ ἀδιάφορος. Ἀλλὰ συνέβη αὐτῷ ποτε νὰ κληθῇ εἰς δικαστήριον, κατηγορούμενος ἐπὶ μεγάλῳ ἐγκλήματι, ἐνῷ ἦτο ἀθῶος. «Τίς ὑμῶν, εἶπεν, ἐπιθυμεῖ νὰ πορευθῇ μετ' ἐμοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἵνα μαρτυρήσῃ; διότι κατηγοροῦμαι δεινῶς, καὶ ὁ βασιλεὺς εἶνε παρωργισμένος.» Ὁ πρῶτος τῶν φίλων τοῦ ἀπακρίθη ἀμέσως ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐνεκα σπουδαίων του υποθέσεων, ὁ δεύτερος συνώδευσε αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπέστρεψε φοβούμενος τοὺς δικαστάς, ὁ δὲ τρίτος, εἰς ὃν ὀλιγωτέραν εἶχε πεποιθήσιν, εἰσῆλθεν, ὡμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐμαρτύρησε ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του μετὰ τούτης εἰλικρινείας, ὥστε οἱ δικασταὶ ἠθώωσαν τὸν φίλον. Τρεῖς φίλους ἔχει ὁ ἀνθρωπὸς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ. Πῶς φέρονται δὲ οὗτοι ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅταν ὁ Θεὸς καλῇ αὐτὸν πρὸ τοῦ δικαστηρίου; Τὸ χρήμα, ὁ κάλλιστός του φίλος, ἐγκατελείπει αὐτὸν εὐθύς· οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, συνοδεύουσιν αὐτὸν μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἐπιστρέφουσιν, ὁ τρίτος, ὃν ἐν τῷ βίῳ συχνάκις τὰ μέγιστα ἐλησμόνησεν, εἶνε τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα. Ταῦτα μόνον συνοδεύουσιν αὐτὸν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ δικαστοῦ. Ταῦτα προηγούνται, ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ζητοῦσιν ἔλεος καὶ χάριν.

ΕΡΑΕΡ.

Τὸ τέκνον τοῦ ἑλέους.

«Ὅτε ὁ Παντοδύναμος ἠθέλησε νὰ πλάσῃ τὸν ἀνθρώπον, συνήγαγε περὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ πρὸς βουλήν τοὺς ἀγγέλους.

«Μὴ ποιεῖ αὐτόν!» Εἶπεν ὁ ἀγγελὸς τῆς Δικαιοσύνης.

«Θά ἦνε ἀδίκος πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, τραχὺς καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς ἀσθενέστερους.»

«Μὴ ποιεῖ αὐτόν!» Εἶπεν ὁ ἀγγελὸς τῆς Εὐρήνης. «Θά μιάνῃ τὴν γῆν με ἀνθρώπινον αἷμα. Ὁ πρῶτος γεννηθεὶς θά φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν του.»

«Θά βεβηλώσῃ τὰ ἱερά σου με ψεῦδος,» εἶπεν ὁ